

Dočkal jsem se ve zdraví důchodu, začínám žít. Čtyřikrát v létě trávím po 10 dnech u moře v Chorvatsku, z toho dvakrát dětský tábor. Další dva tábory mám na zahradě v Sovinci. A teď už žádné děcka, zvláště ne cizí. Žádné hola, hola, škola volá. Na mou věru, na školu s...i nevzpomenu. Začátkem září vyrážíme autobusem z Brna přes Prahu, Plzeň, Německo až do Avignonu. Řidiči musí mít pauzu, tak si prohlížíme papežský palác, zahrady, nádraží, věhlasný most přes Rhonu. Kdo netančil na mostě, nebyl v Avignonu. Noční přesun do Španělska, v Toledu návštěva katedrály, je nedělní mše, pevnost Alcatraz, uličky, kostely, muzeum del Greco, synagogu. Popojedem do kraje dona Quijota, zřícenina Consuegra, 11 větrných mlýnů, procházíme kolem všech, pozorujeme kudlanky nábožné. Tvářily se spokojeně, asi právě po milostném prožitku sežraly chudáky samečky. Chrám sv. Antonia s dřevěným oltářem, klášter San José, most přes Tajo. Nádherný rudý západ Slunce. Nešťastník Petr kvůli snímku sebou praštil do příkopu. Kempujeme v Cordobě. Zastavujeme v Seville – perle Andalusie, gotická katedrála, věž La Giralda, uvnitř schodiště pro koně, palác Alcaraves, stará čtvrť Santa Cruz, Toro d'Oro – zlatá věž, nádhera. Nocujeme v Tarifě. Koupeme se na mysu Trafalgar, tady vyhrál Nelson slavnou bitvu. A jsme v Gibraltaru, skála s opičkami, maurský hrad, letiště přes silnici, telefonní budky, obchody, uniformy vojáků vše jako v Londýně, jsme na britském území. V Algecirasu čekáme na trajekt, koupeme se, smolař Petr si sedře kupon o jediný šutr, co je široko daleko. Přenádherná kytička si vyrostla přímo uprostřed písčité pláže. Po krátké plavbě lodí jsme v Africe, Ceuta je ještě španělská. Čekáme na hranicích s Marokem. Velké obstrukce, zákaz focení, fronta, tisíce pašířů táhnou vše, co jen unesou – sjeté pneumatiky, starý vysloužilý nábytek, pytle všeho možného. Co je v Evropě na vyhození, v Africe se ještě zužitkuje. Frčí zde korupce, celníci berou úplatky. První kontakt s Afrikou. Město Tanger, gangy ošmeků, lezou i pod autobus, děs. Procházíme městem, jednu ruku na ledvince, druhou držím foťák, stále ve střehu. Pevnost, muzeum, kasbah, tržnice Grand Socco, medina, mešity, v hospůdkách podávají mátový čaj – berber whisky, uličky, občůdky a v nich kuřata, ryby a datle. Kempujeme v Salé. Hlavní město Rabat – Hassanova věž, mauzoleum Mohameda V., Chellah – královský palác, hradby, do XII. století římská osada, pak pohřebiště králů, zbytky mešity, medina, koránová škola, čapí hnízda, jezírko s úhoři. Ženy tam házejí vejce natvrdo a zajišťují si tak plodnost. V Casablance je bezvěrcům přístupná mešita Hassana II., skvost současné i tradiční architektury, je ohromná, dole lázně. Cestou se zastavujeme v překrásném městečku Asiláh, medina světlá, čistá, muezzin svolává věřící k modlitbě, reproduktorem se nese Alláh, agar. Na ulici nám nabízejí krásné výrobky z olivového dřeva a buráky. Koupeme se v moři, na smetáku sbíráme střepy kachliček s nádhernými ornamenty. Mám z nich doma pěknou mozaiku na parapetu. Pavla šlápla do ho..., řidiči ji ženou do moře, chudák uklouzla a má pod okem monokla. To jsou ty paradoxy. Do trabanta napřed sedneš a pak se svezeš. Když šlápneš do hovna, napřed se svezeš a pak si do něj sedneš. Úchvatné vodopády Cascades d'Ouzoud 110m vysoké. Nahoře malý funkční mlýn, chladím se dole v laguně, kupuji pouštní růže, obdivujeme místní endemity sukulenty Euforie. A také přírodní most Imi-in-Ifri, v říčce se rácháme. V Demnate sledujeme otisky pravěkých ještěřů a jejich zkamenělých exkrementů, tzv. koprolitů. Večerní trh v Marakéši je úžasný. Kejklíři, vypravěči, zaklínači hadů, prodej tretek, minerálů, kůží, kostí, textilu, konvic, všeho. Náměstí Djemaa el Fna je ojedinelé. V Marakéši je také věž Kotoubia, metres Ben Youssef, saadské hrobky a nádherná zahrada Majorelle. Vše zelené, palmy, kaktusy, vodní rostliny v jezírku a stavby modré. Moc to barevně ladí. Chvilku relaxujeme na lavičce v této nádheře. Procházíme se tržnicí v Asně. Kupuji krásnou porcelánovou misku, typicky marocký výrobek. teprve v autobusu zjišťuji made in China. Taky usmlouvám krystaly kobaltu ze 100 na 30 dirhamů, jsou fantastické. Prodavačky odhánějí muchy z oškubaných kuřat, z čerstvě zabitých koz teče po zemi krev, naši hygienici by se divili. Morbidně vyhlíží uřezaná hlava velblouda, ale u nás je prasečí hlava taky běžně k vidění. Posunujeme se do Imlilu pod pohoří Atlas. Je neděle, ve vsi probíhá ořechobraní, obtížně sháníme muly, které by nám vynesly každá tři batohy po 40 dirhamech až na chatu Refuge do výšky 3200m. nakonec vedoucí Laďa vše zařídí a my vyrážíme na lehkou na pětihodinovou turu. Stoupáme nejdříve korytem řeky, pak vesničkou a posléze již horskou stezkou. Občas pijeme

z pramínek, protože pivo, jídlo, oblečení, stan, spacák, karimatku přinese mula až za dvě hodiny. U chaty se ochladí a já jen v trenkách klepu kosu. Hledáme si místečko za chatou, fouká ostrý vítr, v noci mrzne. na chatě si dáváme mátový čaj než zalezeme do spacáků. Budíček v 5 ráno, ještě za tmy vyrážíme suťoviskem přímo vzhůru 3 hod. na nejvyšší vrchol severní Afriky Jebel Toubkal 4167m. Tisíc metrů převýšení, jde to pomalu, vzduch řídne, ubývá kyslíku i síl. Ale ta námaha stojí za to. Na vrcholu jsme odměněni nádhernými výhledy na Vysoký Atlas. Pivo je zasloužené i vrcholovka slivovice, nezbytné foto. Vychutnáváme si tu nádheru, pomalu sestupujeme k chatě, balíme stan, posvačíme a sestupujeme do Imlilu s batohem na zádech. Chvilí závidím Petrovi, který se nechal vyvézt na chatu i zpět na mule. O vrchol se ani nepokusil. Vyplázl spoustu dirhamů a viděl veliký prd. V kempu necítím nohy, sotva jsem dolezl, humor mně došel. Po tmě sebou praštím, ale ešus s uzeným, bramborami a okurkou nepustím. Za chvíli s naplněným břichem už je mi zase hej. Muezzin vyzývá muslimy k modlitbě a ráno znovu, repráky jedou na plno. Ráno ještě seženu trilobita a acháty do sbírky. Je tu velký výběr a za hubičku. Máme půl zájezdu za sebou, mám nový výškový rekord, jsem nadmíru spokojen